

lystelser etc. på dyrskuer og markeder m. v., hvortil der efter politilovgivningen kræves markedspas, der forudsætter, at de har dansk indfødsret, dels ved at sælge husflidsprodukter på markeder, hvilket kan ske frit, såfremt de pågældende er „bosatte“ her i landet.

Endvidere kan sådanne personer i medfør af de gældende bestemmelser for et begrænset tidsrum have fået tilladelse til på markeder, dyrskuer og festpladser foruden husflidsprodukter at omføre f. eks. legetøj, galanterivarer og chokolade- og sukkervarer, ligesom der kan være givet i erhvervsmæssig henseende dårligt stillede personer tilladelse til frit at omføre f. eks. børstenbinder- og ståltrådsvarer, kunstige blomster og snøreband.

Der vil efter næringslovforslagets § 13 fortsat kunne gives disse personer særlig tilladelse til at omføre varer. Endvidere er den særlige bestemmelse om, at der frit kan sælges husflidsprodukter på markeder, medtaget i forslaget og lempet, således at der ikke kræves, at de pågældende skal være „bosat“ her i landet.

Endvidere henvises til bestemmelserne i forslagets § 27, hvorefter personer, som godtgør, at de i mindst et år før lovens ikrafttræden i henhold til vandrebrev eller tilladelse efter § 97 i den gældende næringslov har forhandlet varer, kan få ret til inden for næringsadkomstens gyldighedsområde at fortsætte virksomheden uforandret.

Nogle af disse personer kan formentlig antages også at ernære sig f. eks. ved skærslippervirksomhed eller anden virksomhed, der som denne hverken efter gældende lov eller efter forslaget kræver særlig næringsadkomst.

Spørgsmål 3:

Med hvilken begrundelse kræves fortsat „fast forretningssted“ i næringslovforslagets § 10?

Svar (af 9. december 1965):

I lovforslagets § 10 er det i overensstemmelse med næringslovkommissionens indstilling bestemt, at varer som hovedregel kun må afsættes fra fast forretningssted. Dette er i overensstemmelse med retstilstanden i dag.

Medens den gældende lov ikke har en bestemt definition af „fast forretningssted“, defineres dette i lovforslaget som varige udsalgssteder, fabriks- og værkstedslokaler samt automater. Afsætning vil herefter i almindelighed ikke kunne foregå fra f. eks. hotelværelser, idet sådanne ikke er „varige“ udsalgssteder.

Formålet med at stille krav om, at afsætningen skal ske fra fast forretningssted, er bl. a. at sikre, at handelen finder sted på betryggende måde for forbrugerne, således at de altid ved, hvor de kan henvende sig, såvel når de ønsker at købe bestemte varer, som når de ønsker at reklamere over mangler ved købte varer.

En opgivelse af dette krav om fast forretningssted vil i øvrigt være til særlig ulempe i tyndt befolkede egne af landet, hvor man må forudsætte, at en konkurrence fra eventuelle kørende butikker ikke vil gøre det muligt at opretholde et tilstrækkeligt antal faste forretninger til sikring af forbrugernes daglige behov for forsyning med de almindelige forbrugsvarer.

En ophævelse af kravet om fast forretningssted vil i øvrigt forskertse mulighederne for en håndhævelse af de bestemmelser om bestillingsoptagelse og omførsel, der findes i lovforslagets §§ 11 og 12, og som man fra kommissionens side har lagt megen vægt på. Såfremt man ophæver kravet om fast forretningssted, bør det overvejes, om bestemmelserne i forslagets §§ 11 og 12 overhovedet vil kunne opretholdes.

Det må dog i forbindelse hermed påpeges, at kravet om et fast forretningssted i form af et varigt udsalgssted ikke på forhånd kan siges at udelukke anvendelsen af kørende varebusser, såfremt sådanne på i forvejen lejede faste pladser driver handel på bestemte tidspunkter af længere varighed. I så fald er hovedformålet med kravet om, at udsalgsstedet skal være „fast“, også opfyldt. Betegnelsen „fast“ svarer i øvrigt til betegnelsen i beværterloven „faste studepladser“, hvorfra f. eks. forhandles varme pølser fra vogn.

Spørgsmål 4:

Hvad er der til hinder for, at en registreringspligt kan træde i stedet for en næringsbrevordning?